

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. H.**, bytom B., proti žalovanej **N.**, zastúpenej advokátskou kanceláriou V., v mene ktorej koná JUDr. J. V., advokát a konateľ, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 22 Ct 5/2003, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2009 sp.zn. 3 Co 312/08, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 11. júla 2008 č.k. 22 Ct 5/2003-143 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 45 000,-- Sk (1 493,73 €) titulom bolestného a sumu 780 000,-- Sk (25 891,26 €) titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 99 417,-- Sk (3 300,04 €) a na účet súdu súdny poplatok vo výške 41 325,-- Sk (1 371,74 €). Takto súd prvého stupňa vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody na tom skutkovom základe, že od roku 1974 bol pravidelným darcom krvi a krvnej plazmy, pričom v roku 1977 žalobca, ako aj iní darcovia ochoreli na vírusovú hepatitídu a bolo preukázané, že k nákaze došlo pri odbere krvnej plazmy na H., ktorá bola pracoviskom žalovanej. Spočiatku ochorenie prebiehalo mierne, následne bol hospitalizovaný, roky je liečený ako sa aj podrobil punkciám pečene, užíva sústavne lieky. Ochorenie má gradujúcu tendenciu a ovplyvňuje celý jeho život. V odôvodnení rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania, najmä z rozsudku Obvodného súdu Bratislava I (č.k. 8 C 615/78, 632/78, 637/78, 638/78, 639/78, 640/78, 642/78, 643/78, 644/78, 647/78, 659/78-50 zo dňa 10.4.1980 – pozn. dovolacieho súdu), ako aj z výsledkov znaleckého dokazovania bolo zrejmé, že žalovaná sama pred vtedajším

Obvodným súdom Bratislava I uznala nárok žalobcu za dôvodný. V súdnom konaní označeným prvostupňovým súdom bolo preukázané, že k nakazeniu žalobcu vírusovou hepatitídou došlo práve pri odbere plazmy žalovanou a že žalovaná zodpovedá za škodu, ktorá v dôsledku toho vznikla žalobcovi. Súdom ustanovený znalec označil za najpravdepodobnejšiu príčinu nákazy ochorenia vírusovou hepatitídou typu C práve odber plazmy v transfúznej stanici žalovanej, inú možnú príčinu nákazy na základe zdravotnej dokumentácie žalobcu nenašiel. Nákaza sa u žalobcu prejavila v roku 1977, čo s prihliadnutím na inkubačnú dobu ochorenia (cca 160 dní) predstavuje záver, že k nakazeniu u žalobcu muselo dôjsť v priebehu roku 1976. Konštatoval, že žalovaná, vzhľadom na objektívny charakter zodpovednosti je nositeľom povinnosti nahradiť žalobcovi škodu na zdraví podľa § 421a Občianskeho zákonníka. Žalobca v dôsledku ochorenia na vírusovú hepatitídu typu C sa v priebehu rokov 1998-2008 podrobil viacerým bolestivým operačným zákrokom – trikrát absolvoval punkciu pečene, podrobil sa biopsii pečene, bol liečený medikamentmi, pri ktorých sa prejavujú vedľajšie účinky podobné ako pri chemoterapii (horúčky, anémia, únava, zvracanie), musel si denne pichať bolestivé injekcie, celkovo absolvoval štyri takéto liečebné kúry, z ktorých každá trvala približne 12 mesiacov. Poškodenie zdravia má u žalobcu preukázateľne trvalé nepriaznivé dôsledky na jeho životné úkony, čo ho obmedzuje v účasti na plnom osobnom, rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote. V čase vzniku škody jednalo sa o mladého človeka na začiatku budovania profesijného uplatnenia. Pred sebou mal perspektívu mnoho rokov kvalitného života s vysokým pracovným, spoločenským a rodinným uplatnením. Pred poškodením zdravia viedol bežný spoločenský, kultúrny, rodinný, pracovný a športový život. V dôsledku poškodenia zdravia, vzhľadom na chronický únavový syndróm, zákaz nadmernej fyzickej a psychickej záťaže, nervozitu a nespavosť žalobca dennodenne vynakladá zvýšené úsilie, aby sa mohol s výkonmi vyrovnáť svojim kolegom. Neustále trpí bolesťami svalov, kĺbov, chrbtice, nespavosťou, horúčkami, únavou, nervozitou, depresiami. Najvýraznejšie sa ochorenie dotklo jeho rodinného života. V dôsledku zdravotného stavu má obavy z nadviazania citového vzťahu k inej žene, nedokáže si nájsť partnerku pre celý život a z obavy možnej nákazy založiť si vlastnú rodinu. Vzhľadom k tomu je odkázaný do konca svojho života na osamelý spôsob života, čo sa u neho prejavuje v psychickej rovine, začali sa u neho prejavovať stavy depresie a úzkosti. Dodnes je žalobca obmedzený možnosťami realizácie svojich záľub a využitia voľného času. Je povinný dodržiavať racionálnu životosprávu, prísny diétny režim, čo sa prejavuje aj v zvýšení finančných výdavkov. Denne

berie množstvo liekov, čo sa tiež prejavuje na zvýšení životných nákladov. Pri rozhodovaní o výške mimoriadneho zvýšenia odškodnenia mal prvostupňový súd na zreteli, že všetku škodu, ktorá žalobcovi vznikla, či už na telesnom zdraví alebo duševnom prežívaní, nie je možné nahradiť. Vychádzal z počtu bodov tvoriacich súhrn ohodnotení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia – teda z počtu 150 bodov á 60,-- Sk = 9 000,-- Sk a z počtu 1300 bodov á 60,-- Sk = 78 000,-- Sk a dospel k záveru, že je dôvodné priznať u bolestného 5 násobok základného bodového ohodnotenia a u sťaženia spoločenského uplatnenia 10 násobok základného bodového ohodnotenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o súdnom poplatku podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 22. októbra 2009 sp.zn. 3 Co 312/08 rozsudok súdu prvého stupňa (v napadnutých častiach) ako vecne správny potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 886,25 € do rúk jeho právnej zástupkyne do troch dní. Stotožnil sa so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa a skonštatoval tiež správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že prvostupňový súd neskúmal základné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu, odvolací súd poukázal na už vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia citovaný rozsudok bývalého Obvodného súdu Bratislava I z 10. apríla 1980, v ktorom konaní právny predchodca žalovanej uznal nárok žalobcu čo do základu a znalecký posudok vypracovaný v predmetnom konaní, v ktorom znalec za najpravdepodobnejšiu príčinu nákazy ochorenia vírusom hepatitídy typu C u žalobcu označil práve odber plazmy v transfúznej stanici žalovanej. Inú možnú príčinu nákazy nenašiel. Žalovaná žiadnymi dôkazmi nepreukázala svoje tvrdenia v odvolaní, pokiaľ ide o jej zodpovednosť. Odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej, že znalec v znaleckom posudku bodovo ohodnotil bolestné, ktoré už bolo žalobcovi priznané citovaným rozsudkom bývalého Obvodného súdu Bratislava I z 10. apríla 1980. Je pravda, že znalec bolestné za obdobie od roku 1998 a roky nasledujúce ohodnotil podľa tabuľky III položky č. 40 prílohy k vyhláške č. 32/1965 Zb. Z predmetnej tabuľky je nesporné, že v tejto časti odškodnenia za bolesť pri chorobách z povolania a otravách nie je uvedené poškodenie zdravia chronickou formou hepatitídy typu C. V takom prípade je potrebné, aby znalec postupoval podľa § 5 ods. 1 vyhlášky č. 32/165 Zb., čo znalec aj urobil. Pokiaľ ide o bolestivé zákroky a bolestivú liečbu, odvolací súd poukázal na dôvody prvostupňového rozhodnutia. Vyjadril tiež nesúhlas so stanoviskom žalovanej, že súd nezobral do úvahy skutočnosť, že návrh na začatie konania bol podaný dňa

20.6.2003 bez bližšej špecifikácie ako aj tvrdením žalovanej, že súd priznal bolestné za bolesť budúcu. Pokiaľ žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.3.2009 sp.zn. 6 Co 11/07, ktorým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 19 C 133/1998 z 27.9.2006 a uviedla, že v predmetnom konaní sa domáhal žalobca náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a bolestného na tom istom skutkovom základe ako sa domáha žalobca v tomto konaní, a preto odvolací súd by mal v danej veci vzhľadom na potrebu jednotnej aplikácie práva súdmi a vytváranie konštantnej judikatúry zobrať zreteľ na tento rozsudok, odvolací súd mal z obsahu predmetného spisu za preukázané, že v danej veci nejde o identické konanie. Vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 19 C 133/1998 bolo preukázané, že Z. P. patril do skupiny občanov, ktorý bol nakazený pri odbere plazmy v roku 1977, avšak sa vyliečil. Následne menovaný podstúpil iné operačné zákroky. Zo znaleckých posudkov súd zistil, že ochorenie Z. P. nemá príčinnú súvislosť s darcovstvom plazmy, ku ktorému došlo 25.4.1977. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a eventuálne aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p., keď napadnutý rozsudok nebol adresovaný do rúk (a ani len na adresu) účastníka konania ani jeho riadne splnomocneného zástupcu a súd prvého stupňa túto vadu ku dňu spísania dovolania (28. decembra 2009 – pozn. dovolacieho súdu) napriek výzve žalovanej neodstránil. Postupom prvostupňového súdu spočívajúcim v nesprávnom právnom doručení rozsudku tak došlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom. Dovolateľka ďalej poukázala na to, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. zakladá aj nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré je porušením práva na spravodlivé súde konanie. Uviedla, že v odvolaní namietala, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s jej argumentmi o nedostatku príčinnej súvislosti medzi darovaním plazmy žalobcom v roku 1977 a ochorením hepatitídou typu C o dvadsať rokov neskôr. Odvolaciemu i prvostupňovému súdu vytkla, že v dôvodoch svojich rozsudkov vôbec nevysvetlili, prečo v rozpore s ustálenou súdnou praxou zobrať za rozhodujúce neisté závery znalca ohľadne príčinnej súvislosti. Pokiaľ odvolací súd sa v napadnutom rozsudku obmedzil na konštatovanie, že podmienky vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu vyplývajú z rozsudku bývalého Obvodného súdu Bratislava I zo dňa 10. apríla 1980 (citovaného už

vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia) „v ktorom konaní právny predchodca odporcu uznal nárok navrhovateľa čo do základu a znaleckého posudku vypracovaného v predmetnom konaní v roku 1980, v ktorom znalec za najpravdepodobnejšiu príčinu ochorenia vírusom hepatitídy typu C u navrhovateľa označil práve odber plazmy v transfúznej stanici odporcu“, takýmto konštatovaním zaťažil svoje rozhodnutie aj inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), nakoľko tento záver odvolacieho súdu je založený na nesprávne zistenom skutkovom stave, nakoľko znalec v roku 1980 v žiadnom prípade nemohol hovoriť o príčinách nákazy vírusom hepatitídy typu C, keď toto ochorenie nebolo v uvedenom čase známe. Vzhľadom na nejednoznačnosť znaleckého posudku podaného v tomto konaní znalcom M., žalovaná navrhovala už v prvostupňovom konaní vypočutie znalca, čo však súdom akceptované nebolo a takýto postup v dôvodoch jeho rozhodnutia vysvetlený nebol. Tým, že sa odvolací súd nijakým spôsobom nevysporiadal s relevantnými námietkami žalovanej, ktoré boli dôležité pre posúdenie výšky odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, napadnutý rozsudok je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. Okrem toho napadnuté rozhodnutie spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) a to v tom, že súd právnu normu (ustanovenie § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/165 Zb.) síce interpretoval správne, ale nesprávne ju aplikoval na zistený skutkový stav. V závere dovolania žalovaná odvolaciemu súdu vytkla, že sa v písomnom vyhotovení rozsudku nevyjadril k návrhu žalovanej na vyslovenie prípustnosti dovolania pre prípad potvrdenia prvostupňového rozsudku, pričom za otázku zásadného právneho významu považovala otázku, či pre založenie zodpovednosti za škodu na zdraví postačuje len stanovenie pravdepodobnej či možnej príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodovou udalosťou a následkom, alebo či musí byť táto príčinná súvislosť jednoznačne preukázaná nado všetku pochybnosť.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom sám prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zamerá predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľka v dovolaní namietala.

Podľa § 237 písm.f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva Občiansky súdny poriadok. V zmysle § 180 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti uplatnenia ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

K vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedenému tvrdeniu žalovanej, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. treba uviesť, že skutočne súd prvého stupňa pri doručovaní rozsudku odvolacieho súdu pochybil, keď tento rozsudok doručil pôvodnej právnej zástupkyni žalovanej, JUDr. M. T., na adresu B. napriek tomu, že v priebehu odvolacieho konania (písomným podaním osobne podaným na odvolacom súde 7.9.2009, č.l. 184 spisu) žalovaná odvolala plnomocenstvo udelené advokátke JUDr. M. V., rod. T. a súčasne splnomocnila obchodnú spoločnosť V.. Následným právne účinným doručením rozsudku odvolacieho súdu riadne splnomocnenému zástupcovi žalovanej však došlo k zhojeniu uvedeného pochybenia, takže v konečnom dôsledku postupom súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľky súvisiacu s nedostatkom riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré taktiež zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., treba súhlasiť s konštatovaním v dovolaní, opierajúcim sa o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. mája 2008 sp.zn. 4 Cdo 83/2008, že vada konania vymedzená v ustanovení § 237 písm.f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A)

a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadrili odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku má obsahovať odôvodnenie rozsudku. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy o ktoré oprel svoje zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Ak súd svoj právny záver v rozhodnutí neodôvodní, jeho rozsudok tak zostáva nepreskúmateľný.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v § 157 ods. 2 O.s.p. tak, ako sú opísané vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti ku konkrétnej námietke dovolateľky v dovolaní, že oba sudy nižšieho stupňa v dôvodoch svojich rozsudkov vôbec nevysvetlili, prečo v rozpore s ustálenou súdnou praxou zoberali za rozhodujúce neisté závery znalca ohľadne príčinnej súvislosti, ďalej, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku obmedzil na konštatovanie, že podmienky vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu vyplývajú z (vyššie citovaného) rozsudku bývalého Obvodného súdu Bratislava I z 10. apríla 1980 a znaleckého posudku vypracovaného v predmetnom konaní v roku "1980" (čím odvolací súd zaťažil svoje rozhodnutie aj inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a konečne, že v dôvodoch rozhodnutia súdu nebolo vysvetlené, prečo aj na nejednoznačnosť záverov v tomto konaní podaného

znaleckého posudku súd prvého stupňa neakceptoval návrh žalovanej na doplnenie dokazovania vypočutím znalca M., dovolací súd uvádza, že podľa jeho názoru, je takáto námietka neopodstatnená. V dôvodoch svojho rozsudku (str. 9 ods. 2) súd prvého stupňa totiž dostatočným a jasným spôsobom vysvetlil, prečo nemal pochybnosti o existencii zodpovednosti práve žalovanej za škodu na zdraví žalobcu, t.j. vrátane objasnenia príčinnej súvislosti, ako jedného z predpokladov vzniku tejto zodpovednosti, z čoho de facto vyplýva aj odpoveď na otázku, prečo nedoplnil dokazovanie ešte aj vypočutím znalca M.. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, bolo už uvedené, že tento sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a skonštatoval tiež správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, ktorú možnosť mu dáva ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody, ktorými reagoval na námietky žalovanej v odvolaní. Rozhodne neobstojí žalovanou v dovolaní vykonštruovaná citácia časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (str. 7 ods. 4 dovolania) : „v ktorom konaní právny predchodca odporcu uznal nárok navrhovateľa čo do základu a znaleckého posudku vypracovaného v predmetnom konaní v roku 1980, ...“. Totiž práve údaj o roku vypracovania znaleckého posudku “1980“ v dôvodoch rozsudku odvolacieho súdu vôbec uvedený nie je a vloženie takto neexistujúceho údaje do autentického odôvodnenia napadnutého rozsudku žalovaná podsúva iný zmysel (význam) dôvodov rozsudku odvolacieho súdu s tým, že záver odvolacieho súdu je založený na nesprávne zistenom skutkovom stave, čím je konanie postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V skutočnosti je však z dotknutej časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zrejmé, že ním odvolací súd reagoval na námietku žalovanej v odvolaní ohľadne neskúmania prvostupňovým súdom základných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu tak, že poukázal na rozsudok (bývalého) Obvodného súdu Bratislava I z 10. apríla 1980 a na znalecký posudok vypracovaný v predmetnom (t.j. v tomto konaní, ukončenom dovolaním napadnutým rozsudkom, nie v konaní v roku 1980) konaní. Rovnako tak sa odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal aj s ostatnými relevantnými žalovanou v odvolaní uvedenými námietkami. Na základe uvedeného tak podľa názoru dovolacieho súdu postupom súdov nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

K výhrade žalovanej v dovolaní, že sa odvolací súd v písomnom vyhotovení rozhodnutia nevyjadril k návrhu žalovanej na vyslovenie prípustnosti dovolania pre prípad

potvrdenia prvostupňového rozsudku, pretože ide o rozhodnutie zásadného právneho významu o žalovanou naformulovanej otázke, dovolací súd uvádza, že možnosť odvolacieho súdu vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku nie je závislá na návrhu účastníka. Ak však účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podá, odvolací súd nie je povinný ho akceptovať a s týmto sa vysporiadať. Je totiž len na zvážení súdu, či prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku vysloví alebo nie. Ak odvolací súd v potvrdzujúcom rozsudku vo výroku nevysloví prípustnosť dovolania, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či inak ide o vec zásadného právneho významu (R 38/1993).

Pokiaľ dovolateľka svoje dovolanie odôvodnila tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej je neprípustné, preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Náhradu trov dovolacieho konania úspešnému žalobcovi nepriznal, pretože si nepodal návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2011

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová